

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1382/2016
16.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марина Вујин Матковић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Вук Вуковић, адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1481/14 од 08.01.2016.године, у седници већа од 16.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1481/14 од 08.01.2016.године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4891/11 од 07.11.2013. године, ставом првим изреке поништено је као незаконито решење туженог бр.1062 од 24.06.2011.године, којим је тужилић отказан уговор о раду и тужени је обавезан да тужилић исплати накнаду штете због неоснованог отказа уговора о раду у износу од 492.948,00 динара, на име 18 зарада које би тужилића остварила да је остала на раду. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужилић накнади парничне трошкове у износу од 206.530,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1481/14 од 08.01.2016.године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилића је преко пуномоћника поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04, 111/09),

који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 361. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, с обзиром да је другостепени суд оценио жалбене наводе којима је истицана неуредност тужбе и захтева за враћање у пређашње стање.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог обављала посао порттира-курира, а побијаним решењем од 24.06.2011.године отказан јој је уговор о раду због учињене повреде радне обавезе из члана 96. став 1. тачка 7. Колективног уговора туженог од 08.12.2009.године, из разлога што дана 11.06.2011.године није оставила главну капију погона туженог у ... отворену, по налогу директора правног сектора и заменика генералног директора туженог. Тужила је писмено упозорена о постојању отказних разлога, на које се изјаснила. Утврђено је да је тужила имала писмени налог непосредног руководиоца, шефа обезбеђења код туженог, да главна капија мора увек бити затворена.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је побијано решење о отказу уговора о раду поништено као незаконито и тужени обавезан да тужили накнади штету у висини 18 зарада које би остварила да је радила у спорном периоду.

Наиме, правилан је закључак нижестепених судова да нису постојали оправдани разлози да се тужили откаже уговор о раду у смислу члана 179. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС2 бр. 24/05, 61/05, 54/09), због непоштовања радне дисциплине. Наиме, тужили је њен непосредни руководиоца дао упутство у писменој форми да евиденцију улазака лица и возила у погон туженог врши тако што ће капију увек држати затворену, с обзиром да је имала обавезу да пре отварања капије у књигу евиденције упише податке из личне карте и регистарски број возила. С обзиром на наведено, усмени налог заменика директора, који је тужила критичном приликом добила да главну капију остави отвореном, није био довољан да би тужила по њему поступила, јер није добила упутство како ће у таквој ситуацији вршити идентификацију лица која улазе у погон туженог. Из свих околности произилази да намера тужиле приликом одбијања овог усменог налога заменика директора туженог није била да не поштује усмену наредбу, већ да поступа у складу са писменим упутством свог непосредног руководиоца о начину пуштања у погон туженог и евидентирања лица и возила. С обзиром на наведено, побијано решење је правилно поништено као незаконито и тужени обавезан да тужили накнади штету у складу са чланом 191. став 4. Закона о раду, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић